

Arch. Buelens - Vanderlinden

Terdekdelleweg 27 , 3090 Overijse -Tel: 02/688 01 89 -Fax: 02/688 11 89
E-mail: veerle.geert@pandora.be

 inzending IK GA BOUWEN

Een meccano in het hart van de natuur

- eengezinswoning
- nieuwbouw
- 3090 Overijse

PROJECT VAN DE MAAND - juli 2005 - Ingezonden door IK GA BOUWEN
Tekst: Fanny Bouvry
Fotograaf, Copyright: Serge Brison, www.sergebrison.com

De bezoeker wordt volledig ondergedompeld. Wie deze woning in Overijse betreedt, heeft altijd het gevoel zich buiten de muren van het gebouw te bevinden! Door de brede raampartijen stroomt de natuur massaal in het huis binnen. De fijne metalen structuur benadrukt die transparantie. De materialen werden ruw verwerkt, en de inrichting herleid tot haar eenvoudigste expressie. Een weloverwogen minimalistisch project, dat in november werd bekroond in de Staalwedstrijd 2004 van het Staalinformatiecentrum.

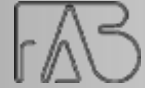
De locatie

Een erehaag van dennenbomen, een weelderig bosrijk landschap, een oase van rust. Het lijken hier wel de Belgische Ardennen. Wandelend over het toegangsbrugetje naar de privé-woning van de architecten Buelens en Vanderlinden, zouden we bijna vergeten dat we ons hier bevinden in de rand rond Brussel: in Overijse, niet eens zó ver van de autosnelweg en het razende verkeer. De natuur neemt hier de bovenhand, en de woning lijkt discreet op deze plek ingepland om ongestoord de bomen te kunnen observeren. "Aanvankelijk waren we op zoek naar een loft in Brussel, maar we vonden niet zo snel iets met wat groen rondom," herinnert Veerle Vanderlinden zich. "Toevallig stootten we op deze plek, en we waren meteen verkocht. We hielden vast aan de vrije ruimte van een loft en hebben die idee aan deze locatie aangepast." De beperkingen ter plaatse werden een bron van creativiteit. En zo kreeg het project langzaam vorm...

De inbreng van de architecten

In een dergelijke omgeving wilden de architecten zich niet binnen vier muren opsluiten. Ze droomden van een woning die de locatie respecteerde én er volop van genoot. En dus werd een zo transparant mogelijk volume uitgewerkt. Rustend op heipalen, lijkt de doos in glas en metaal die ze uittekenden te zweven boven het natuurlijk hellende terrein. De hoge dennen aan weerszijden van het perceel fungeren als gevel en schermen hen af van de burens. Het in de lengte ingeplante perfecte parallellepipedum vormt de verbinding tussen de straat en de tuin, die van hieruit nog net zichtbaar is. In de zomer wordt het uitzicht belemmert door weelderig bloeiende bomen. In de winter laten de kale houten skeletten de blik veel verder over het omringende landschap dwalen.

Partners

Sponsors

Projecten

Projecten

Website

vind uw architect
zoek op naam
zoek op regio
links

projecten bezoeken
zoek op regio
kies uw criteria

project van de maand
architectuur awards
inspirerende projecten

Mijn Huis,
Mijn Architect
algemeen
catalogus
lijsten

kies uw criteria
partners

service & informatie
nieuws
bedrijfsfiches

links
agenda

snel zoeken

français
contact
sitemap
home

"De natuur maakt integraal deel uit van het huis," vertelt de architect. Dankzij de gevels in glas, hebben we de indruk over dubbel zoveel ruimte te beschikken. Wanneer de metalen deur opengaat, verandert de sfeer totaal. Wat buiten gebeurt, wordt naar binnen overgedragen." Onweer, seizoenen, sneeuw, een verzengende hitte: de natuurelementen bepalen het ritme in dit huis, waardoor de muren dagelijks een ander kleurtje lijken te krijgen. Het huis ziet eruit als een grote meccano, een gebinte waarin massieve elementen en leegte, houten panelen en glas elkaar afwisselen. Op sommige plaatsen, zoals aan de straatkant, bieden de elementen in hout bescherming tegen indiscrete blikken. Het glas daarentegen, garandeert een vrij uitzicht over het landschap. Amusant detail: al het glas werd verwerkt in vaste elementen, terwijl de massieve panelen als vensters fungeren. In dit project zijn trouwens nergens deur- of raamlijsten te vinden: die rol wordt door de structuur zelf vervuld.

De organisatie binnenin

"Toen we aan de plannen begonnen, hebben we ons afgevraagd hoe we wilden wonen, hoe wij een 'huis' definieerden. Het werd al snel duidelijk dat we snakten naar een open en vrije ruimte, waar mensen elkaar konden ontmoeten. Het geheel

moest moduleerbaar zijn en ieder individu moest er met respect voor de ander kunnen leven." In de interieurinrichting ligt de nadruk dan ook op ruimte, met grote gemeenschappelijke vertrekken om te wonen, te spelen en te werken. Slechts enkele muren bakenen de slaapkamers en de technische ruimte (met een domoticsysteem) af. Deuren zijn dan weer nergens te zien!

Op straatniveau bevinden zich alle slaapkamers, in de eerste plaats die van de kinderen. Achteraan die van de ouders, met een adembenemend uitzicht over de tuin. Ieders privacy wordt via een eenvoudig gordijn gegarandeerd. De reling die de architecten in de nachthal installeerden, bestaat uit een aantal metalen bureaustapen die een lange, heterogene en kleurrijke keten vormen.

In het verlengde van het toegangsbruggetje tot de woning, leidt een brede trap met metalen roosterwerk naar het lager gelegen gedeelte van het huis, met de woonkamer en de tuin. Daar treffen we het salon, de eetkamer, de keuken, de technische ruimte en de badkamer aan. Dankzij de minimalistische inrichting, is die badkamer trouwens een pareltje! In een hoek troont de badkuip, van waaruit je de tuin kan zien, op een sokkel. Enkele opbergkasten en de wastafels, meer niet. De hele interieurinrichting getuigt trouwens van die minimalistische visie. En toch... "Wij hebben geen enkel meubel speciaal voor dit huis gekocht. We gaven alles wat we hadden een plekje en stelden toen een zekere coherentie vast."

De ruwe materialen

Die coherentie vinden we ook terug in de materialen, die in hun eenvoudigste vorm werden gebruikt. Van de (binnenin niet-behandelde) structuur tot de vloer in onregelmatig gehakte natuursteen: alle materialen werden ruw verwerkt. Ook de technische afwerking bleef ruw. De elektrische draden lopen langs het plafond in industriële leidingkokers. Waar nodig, lopen flexibele buizen naar beneden tot op de hoogte van de stopcontacten en schakelaars. Het eerlijke gebruik van de materialen creëert een sfeer van poëtische brutaliteit. Om die te respecteren, wordt de veroudering van de materialen trouwens niet tegengegaan. "Het huis is niet voor de eeuwigheid bedoeld. Het werd ten behoeve van de bewoners ontworpen en evolueert samen met hen." De architecten sluiten dan ook niet uit dat ze hun plannen zullen moeten bijsturen wanneer de kinderen groter worden en hun eigen plekje opeisen.

Commentaar van de redactie

Leven te midden van de natuur. Het idee is mooi, maar bij de bouw van een traditionele woning vormen bakstenen muren al te vaak een barrière tussen de ruimte binnenin en de omgeving, hoe mooi die ook is. Op die manier genieten de bewoners slechts heel fragmentarisch van door het lijstwerk ingekaderde fauna en flora. In dit project is precies het tegenovergestelde waar. De architecten wilden een eigen nestje in het hart van de natuur en hebben er alles aan gedaan om dat doel te bereiken. De vooropgestelde ideeën werden opzij geschoven en het traditionele woonschema moest wijken voor hun dromen. Het lijstwerk verdween, bakstenen en dakpannen verloren hun reden van bestaan en ieder detail werd opnieuw uitgevonden. Zo werd de gevel bekleed met mobiele panelen in hout, terwijl het glas in vaste elementen werd verwerkt. Alle traditionele denkbeelden werden overboord gegooid en het huis geeft onomwonden uiting aan de filosofie van zijn bedenkers en bewoners.

Alles is hier eerlijk en ruw, net als de structuur die lichtjes begint te roesten. In de ruimte hangt een minimalistische, bijna zenachtige sfeer, die tevens doorklinkt in de manier van praten van de architecten.

Niettemin is deze uiterst gestileerde ruimte in de eerste plaats een plek waar wordt geleefd. Wanneer de kinderen, bijvoorbeeld, tekeningen willen ophangen, wordt hen dat niet verboden. In de keuken werd voor hen een wand voorbehouden: die wand werd met bordverf geschilderd, zodat de kinderen hun talent met krijt kunnen botvieren.

Veel méér dan een technisch hoogstandje, is deze woning in Overijse dus een huis waar het leven aangenaam is. Het project toont aan dat ook staal een plaats in de woningbouw verdient. Het is dan ook niet verwonderlijk dat het werd bekroond in het kader van de Staalbouwwedstrijd 2004 van het Staalinformatiecentrum.

Enkele cijfers

Oppervlakte van de bouwgrond: 15 are
Bewoonbare oppervlakte: 180 m²
Budget: € 175 000 (incl. BTW)
Start van de werken: februari 2002
Einde van de werken: mei 2002
Duur van de werken: 3 maanden

Overzicht van de materialen

- Structuur: staal (binnenin niet behandeld, aan de buitenkant verzinkt)
- Houten vulpanelen aan de gevels: sandwich panelen en buitenafwerking in Okoume (aan de buitenkant behandeld, aan de binnenkant niet)
- Plafond: platen in verzinkt staal
- Vloer: blauwe hardsteen uit Henegouwen (opus incertum)
- Trap: metalen roosterwerk

Een atypische structuur

In samenwerking met ingenieur Laurent Ney, ontwierpen de architecten een tot zijn essentie teruggebracht metalen gebinte. De afmetingen van de pijlers werden zo beperkt mogelijk gehouden om geen overdonderende indruk te wekken. De verschillende elementen werden met boutverbindingen ter plaatse in elkaar gezet. Omwille van de luchtigheid, werden de traditionele standaardprofielen ingeruild voor met de snijbrander op maat versneden vlakstaal. Daartoe werden ruwe staalplaten versneden tot lamellen (10 m X 5 m X 2 cm en 10 m X 5 m X 3 cm). Zo kwamen de architecten tot een structuur waaraan ook vulpanelen konden worden bevestigd.

Dankzij de gebruikte bouwtechnieken, werden de werken in amper drie maanden voltooid, afwerking en technische installaties inbegrepen. Een huzarenstukje, als je weet dat de meeste vakmensen nooit eerder aan een op een dergelijke manier gebouwde woning hadden meegewerkt.

WP-02850

Andere projecten van deze architect

© Copyright Promarex

[over ons](#) | [disclaimer](#) | [contact](#) | [architect](#) | [pers](#)